

Vilka utsatta barn ska vi inte hjälpa?

Resurstilldelningen för de utsatta barnen kommer att minska häftigt budgetåret 2007 jämfört med 2006. Grunden för den centrala resursfördelningen är andel ensamstående, låginkomsttagare, med invandrarbakgrund och andel med icke godkänd i basämnena i grundskolan samt ungdomar som lagförts för brott. Norrmalm har inte mycket av något av detta. Dock har behoven hos de utsatta barnen på Norrmalm varit sådana att resursförbrukningen uppgått till 39 miljoner kr 2006. Det är ett underskott om 9 miljoner kr jämfört med budget, trots att 5 miljoner kr tillförts från andra delar av stadsdelsnämndens verksamhet.

Omorganisationen av stadsdelsnämnderna, dvs att skolorna och stadsmiljö flyttas till central nivå och bort från stadsdelarna, har konsekvensen att utrymmet för denna typ av interna omfördelningar inom stadsdelen blir väsentligt beskuret.

Den centrala tilldelningen för 2007 blir 25,3 miljoner. Omräknat i procent betyder det en resursminskning med 35 procent, om ingen intern omfördelning äger rum.

Skälen till att kostnaderna ökat för att ge de utsatta barnen det stöd de behöver är flera. En är sannolikt trivialt nog babyboomen på 90-talet. Finns det fler barn i samhället finns det också fler utsatta barn. En annan är att socialtjänsten ska placera omhändertagna barn inom en tiomilsradie från hemmet. Inom denna radie, med Stockholms innerstad i mitten, finns allt färre familjehem som har tid och möjlighet att ta emot barn som ofta, i varje fall i början, behöver mycket hjälp och stöd.

Frågan blir då – vilka utsatta barn ska vi inte hjälpa? I vilka fall ska vi bryta mot socialtjänstlagen och lagen om vård av unga? Ska vi låta 13-åriga Carin bo hos sin drickande mamma, som inte klarar att ta ansvar för dottern? Ska vi låta bli att placera 1-åriga Emil och hans mamma på utredningshem när pojken för tredje gången kommit in till sjukhus med frakturer? Ska vi ta hem en drogmissbrukande, kriminell 15-åring från en låst institution (årskostnad 1,5 miljoner kr) när vi vet att han utgör en risk både för sig själv, sina anhöriga och andra om han inte är omhändertagen? Ska vi avbryta familjehemsplaceringar för något av alla de barn som omhändertagits i unga år på grund av missbruk eller psykisk sjukdom hos föräldrar? Vad ska vi göra med 10-åriga Anna vars mamma helt enkelt inte vill veta av henne?

Dessa exempel (namnen är fingerade) är tagna ur verkligheten. Jag har som ordförande i sociala delegationen de senaste två åren varit med och tagit beslut i dessa ärenden. Det har aldrig varit någon tvekan om samhällets skyldighet, dvs att gällande lagar kräver att dessa barn måste få hjälp och att den hjälpen kostar mycket pengar. Delegationen har varje gång varit helt enig, dvs alla partier står bakom alla beslut.

Detta borde rimligen leda till att vi också är beredda att ta det politiska (= ekonomiska) ansvaret för de utsatta barnen. För närvarande ser det inte så ut.

Med hänvisning till vad jag ovan anfört hemställer jag

Att nämnden hos stadens centrala organ begär en översyn av fördelningssystemet avseende stöd och vård av utsatta barn

Att nämnden påtalar att det sannolikt finns behov av en nivåhöjning inom Stockholms stad avseende resurserna för vård och stöd för utsatta barn

Att nämnden vid fastställande av sin egen budget för år 2007 tilldelar verksamheten för de utsatta barn så mycket av omfördelningsbara resurser som möjligt

Carina Fredén (s)